

Да будемо начисто: то што ће Канцелар српски и убудуће остати Канцелар целе Србије, није искључива кривица нити заслуга Канцеларева или, Боже ме сачувај, Његове екселенције - већ, пре свега, Канцелареве институционалне опозиције. Оне што се изволела самопрогласити грађанском, демократском, либералном и томе слично и оне што обожава када јој тепају патриотским, националним, државотворним и томе следственим комплиментима...

Два су више него проста разлога за то.

Први: оно што се назива опозицијом нема једног те истог главног, веееликог противника, јер да им је то свима (како претенциозно тврде) наш Канцелар - удружили би се у заједничкој мисији и, уз мало мушке кампање, победили би га.

Други је чињеница да оно што се назива опозицијом у Србији има дијаметрално супротне погледе на "мејнстрим" теме ове изборне кампање - на ЕУ, на Косово, на НАТО, на односе са Русијом, на односе у региону, на дилеме типа "форма или реформа", "штедња или потрошња" итд. - због чега је, рецимо, једнима ближи Канцелар "јер их води на Запад", а другима "јер није увео санкције Москви", него што су они блиски међу собом. Што ће рећи да грађани не бирају "прошлост или модерну земљу", како то тврди спикерка у техничком мандату Гојковић, а она је - ако сам добро разумео - та модерна земља, земља, окрени се... Већ бирају Вучића, само што га једни перципирају као преумљеног мисионара који сад све нас преумљава, а други верују оном прошлом, непреумљеном и мисле да се он само камелеонски прилагодио новим околностима и чека трен да опет постане онај стари.

